

μπατίρης

μπατίρης, ο, θηλ. **μπατίρισσα** κ. **μπατίρω** (βλ. λ.), **η**, ουσ. [<μπατιρίζω + κατάλ. -ης], ο χρεοκοπημένος, ο αδέκαρος, ο άφραγκος και, κατ' επέκταση, ο φτωχός: «όταν είχε λεφτά, όλοι τον έκαναν παρέα, τώρα όμως που είναι μπατίρης, όλοι τον αποφεύγουν». (Λαϊκό τραγούδι: *ό,τι είχα και δεν είχα μου τα μάσησες, και μπατίρη στο φινάλε με παράτησες // ξεχειλίστα, ξεχειλίστα, ξεχειλίστα απ' τον καημό, απ' τον καημό ξεχειλίστα, μαύρη ζωή, μπατίρισσα*). Υποκορ. **μπατιράκι, το** (βλ. λ.).

- από υγεία πλήρης κι από τσέπη μπατίρης, έκφραση που κλείνει προς την αισιόδοξη διάθεση με την οποία δίνει κανείς την πλήρη εικόνα του εαυτού του στην ερώτηση ενδιαφέροντος κάποιου με το *πώς πας* ή *πώς τα πας*.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας